

# חַת־ת לַיּוֹם חֲמִישִׁי פְּרִשְׁת בְּלֶק (בְּחוֹ"ל חֵקֶת) ח' תמוז, ה'תשפ"ב

מעוניינים להקדיש לזכות יקירכם? צרו קשר [kidschitas.he@gmail.com](mailto:kidschitas.he@gmail.com)

## חֲמִישׁ / חֲמִישִׁי עִם רִשׁ"י

בלעם ממשיך לברך את עם ישראל

**בלעם ובלק מנסים שוב:** בלק חשב שאולי יהיה קל יותר לקלל חלק קטן מבני ישראל היות והוא לא יראה אותם יחד עם כל המצוות. לכן הם עלו להר נבו. בלק ובלעם ידעו שמשהו לא טוב עתיד להתרחש שם וחשבו שזה יהיה מהקללות שלהם. (באמת זהו ההר שבו משה רבנו נפטר מאחר יותר).

**ה' אמר לבלעם לברך את בני ישראל:** בלק שוב בנה שבעה מזבחות והקריב שני קרבנות על כל אחד מהם. בלעם נסה לדבר עם ה' שוב וה' נתן לו נבואה חדשה. ה' אמר לו שהוא לא יכול לקלל את בני ישראל, אלא שיברך אותם. בלעם לא רצה לעשות זאת שוב אבל ה' חייב אותו. בלק התלוצץ על בלעם ושאל אותו מה אמר לו ה'. קודם בלעם אמר לבלק שה' איננו אדם- הוא לעולם לא משנה את דעתו. ובהמשך ספר לו מה ה' אמר. ה' רוצה שבני ישראל יברכו. וזה מה שהוא יצטרך לעשות.

**בלעם מברך את בני ישראל:** ה' לא מסתכל על העברות של בני ישראל, הוא אוהב אותם כל כך. מגיע להם ברכות. בני ישראל אמרים שמע מדי יום בבקר ובערב. וה' מגן עליהם.

בלק אמר: "אל תקלל אותם ואל תברך אותם, אם אתה לא מקלל, אל תוסיף לומר כלום". אבל בלעם הזכיר לבלק שהוא אמר לו מראש שיאמר את מה שה' ישים בפיו.

## תהלים / יום ח' לחדש פרקים מ"ד- מ"ח

לפני פרק מ"ח (כמו במרבית הפרקים) כתובות מספר מלים המסבירות על מה מדבר בפרק. ההקדמה לפרק הזה מספרת כי בפרק מדבר על מה שיהיה בשמשיח יבוא. עד כמה ירושלים תהיה יפה וכיצד נקריב קרבנות ונראה את התגשמות כל הנבואות שהנביאים נבאו על אחרית הימים. באחד הפסוקים כתוב: **"ישמח הר ציון"**- שאפילו ההר ישמח בבואו של משיח.

## תנ"א / שער היחוד והאמונה פרק י"א (ח' תמוז שנה מעברת)

אשרינו שאנו יהודים! ה' נתן לנו את השפה הקדושה ביותר, לשון הקדש. ה' נתן לנו 22 אותיות כדי לומר את כל המלים בשפה הקדושה הזו. לכל אחת מהן ישנו צליל שונה ומיוחד באשר הוגים אותם,

ומראה מיחד כְּאֶשֶׁר כּוֹתְבִים אוֹתָם.

אוֹתוֹת אֵלוּ עוֹזְרוֹת לָנוּ לוֹמַר אֶת מַה שְׁמֵרְגִישִׁים אוֹ חוֹשְׁבִים בְּשֶׁכַל וּבְמִדּוֹת. ה' גַּם הִשְׁתַּמֵּשׁ בְּאוֹתוֹת מִיַּחְדוֹת אֵלוּ כְּדִי לְהַבִּיעַ אֶת הַשֶּׁכַל וְהַמִּדּוֹת שֶׁלוֹ וּלְבַרֵּא אֶת הָעוֹלָם.

הַצּוּרוֹת וְהַצְּלִילִים הַשּׁוֹנִים שֶׁל הָאוֹתוֹת מֵרָאִים לָנוּ כִּיצַד כָּל דְּבַר שֶׁה' בְּרָא הוּא בְּאִפְסוֹן מִיַּחַד מְשַׁל עֲצָמוֹ.

## הַיּוֹם יוֹם / ח' תְּמוּז

עֵקֶר הָאֵהָבָה שֶׁל ה' לְאַבְרָהָם אָבִינוּ הִיא כִּיּוֹן שְׁקֵרָב אֲנָשִׁים נוֹסְפִים לִיְהוּדוֹת

אַבְרָהָם אָבִינוּ, הָרֵאשׁוֹן מֵהָאֲבוֹת הָיָה חָשׁוּב בְּמִיַּחַד בְּעֵינֵי ה', עַד כְּדִי כִּף שֶׁכָּל הָעַם הִיְהוּדִי בָּא מִמֶּנּוּ. ה' הֶעֱמִיד אֶת אַבְרָהָם בְּפָנָיו עֲשֶׂרָה נְסִיוֹנוֹת קָשִׁים כְּדִי לְהַרְאוֹת עַד כַּמָּה הוּא מְחַבֵּר וְקָשׁוּר לַה'. (כְּמוֹ הַשְּׁלֻכְתּוֹ לִכְבֹּשׁן הָאֵשׁ אֲצֶל נִמְרוֹד אַחֲרֵי שֶׁשָּׂבַר אֶת פְּסָלֵי הָעֲבוֹדָה זָרָה שֶׁל אָבִיו, לֶךְ-לְךָ- לְנִדּוּד בְּלִי לְדַעַת אֲפִלוּ לְאֵן רַק בְּגִלְלָה שֶׁה' אָמַר, וּלְבִסּוֹף הַנְּסִיּוֹן הַגָּדוֹל מִכֻּלָּם לְהַקְרִיב אֶת יִצְחָק כְּקָרְבָן בְּעֵקֶדָה).

אַבְרָהָם אָבִינוּ עָמַד בְּכָל הַנְּסִיוֹנוֹת. אָבֵל זֶה לֹא הִיְתָה הַסָּבָה הָעִקְרִית שֶׁבְּגִלְלָה ה' כָּל כֶּף אָהַב אוֹתוֹ. לְמָה ה' אָהַב אֶת אַבְרָהָם? בְּגִלְלָה שֶׁהוּא לְמַד אֶת הַבָּנִים שֶׁלוֹ וְאֲנָשִׁים אַחֲרָיִם שֶׁסָּבִיבוּ כִּיצַד לְהִתְקַרֵּב לַה' וּלְקַיֵּם אֶת דְּבָרָיו- וְדוֹקָא הַלְמוּד שֶׁאַבְרָהָם לְמַד לְאֲנָשִׁים אַחֲרָיִם, הָיָה מְאֹד מִיַּחַד בְּעֵינֵי ה'.

## סֵפֶר הַמִּצְוֹת / מִצְוֹת עֲשֵׂה קס"ה, לֹא תַעֲשֶׂה שִׁב"ט, עֲשֵׂה קס"ז, לֹא תַעֲשֶׂה קצ"ו

הַיּוֹם לוֹמְדִים אַרְבַּע מִצְוֹת הַקְּשׁוּרוֹת לַיּוֹם כְּפוּר.

1. **מִצְוֹת עֲשֵׂה קס"ה** - יֵשׁ לְשִׁבְתָּ מִעֲשִׂית מְלֹאכָה בְּיוֹם כְּפוּר
2. **מִצְוֹת לֹא תַעֲשֶׂה שִׁב"ט** - אֲסוּר לַעֲבֹד בְּיוֹם כְּפוּר
3. **מִצְוֹת עֲשֵׂה קס"ד** - יֵשׁ לַעֲשׂוֹת דְּבָרִים שְׂאִינָם נוֹחִים לְגוּפְנוֹ בְּיוֹם כְּפוּר - עֲנוּיִים (לֹא לֶאֱכֹל אוֹ לְשִׁתּוֹת, לֹא לְהִתְרַחֵץ, אֲסוּר סִיכָה, אֲסוּר נַעֲלֵי עוֹר וְאֲנָשִׁים נְשׂוּאִים צְרִיכִים לְנֶהֱגַת אַחֲרָת).
4. **מִצְוֹת לֹא תַעֲשֶׂה קצ"ו** - אֲסוּר לֶאֱכֹל בְּיוֹם כְּפוּר.

## רַמְבַּ"ם / הַלְכוֹת שְׁבִיתַת עֶשׂוֹר פְּרָקִים א', ב', ג'

בְּרַמְבַּ"ם הַיּוֹם לוֹמְדִים אֶת שְׁלוֹשֶׁת הַפְּרָקִים שֶׁל הַלְכוֹת שְׁבִיתַת עֶשׂוֹר- לְנוּחַ מִמְּלֹאכָה בְּיוֹם הָעֵשִׂירִי שֶׁל חֹדֶשׁ תִּשְׁרִי הוּא יוֹם כְּפוּר.

אֶחָד הַדְּבָרִים שְׂאוֹמֵר הַרַמְבַּ"ם הוּא שְׂאֲסוּר לְיִלְדַּת מִתַּחַת גִּיל תִּשְׁעָה לְצוּם בְּיוֹם כְּפוּר כִּיּוֹן שֶׁזֶה לֹא בְּרִיא עֲבוּרוֹ. אַחֲרֵי שְׁנֵהִיָּה בֵּן תִּשְׁעָה הַיֶּלֶד יִכּוֹל לְהִתְאַמֵּן עַל יְדֵי שִׁמְתִּין עוֹד שְׁעָה לְפָנָיו הַזְּמַן שֶׁבוֹ הוּא רְגִיל לֶאֱכֹל. אֲפִלוּ יְלָדִים צְרִיכִים לְנַעַל נַעֲלֵי עוֹר בְּיוֹם כְּפוּר לְמִרוֹת שְׂמִתָּר לָהֶם לֶאֱכֹל וּלְשִׁתּוֹת.

## דְּרָכֵי הַחֲסִידוֹת / הַתְּקַשְׁרוֹת

פְּעַם (בְּכִסְלוֹ תַרצ"ג) הָאֲדָמוֹר הַרִי"צ יָשַׁב בְּחִדְרוֹ בְּעֵינָיִם עֲצוּמוֹת וְחָלַם חֲלוֹם. אָבִיו, הַרְבֵּי הַרְש"ב, נִגְלָה אֵלָיו וְאָמַר "לְמָה יֵשׁ מִשְׁהוֹ שְׂמִפְרִיעַ לְךָ? הַבֵּית שֶׁלְךָ מְלֵא בְּאוֹר בְּלִילָה!"

הר"י"צ פתח את עיניו וראה את הירח מאיר מבעד לחלון. אבל הוא ידע שלא לזאת התכוון אביו. הוא נעמד והתהלך סביב הבית. כשהסתכל לתוך חדר הספרים שלו, הוא ראה את הרבי יושב ולומד. הרבי הר"י"צ הבין, שלכך אביו התכוון, זה מה שמלא את הבית באור. הוא שמח מאוד ובאותו יום גלה לרבי כמה דברים מיחדים.